

отнимали огъ земната кора топлината, но щомъ тя изстинала достагъчно, потоцитъ на водата я залъли и водата покрила цълата земя. Ни единъ островъ не се издигалъ тогава надъ водата. Това е било единъ безкраенъ океанъ, еднообразенъ слой гореща вода, надъ която се издигали грамадни кжлба бълла пара. Земята дълго време не позволявала на водата да стои на нейната поврхнина, но водата победила, заела си мѣсто на земната поврхнина, и не искала вече да го отстжи.

Наистина, морето тукъ-таме кипѣло, изпарявало се, но непрестаннитъ поройни дъждове наваксували загубитъ отъ водата и дълбочината на океана ставала все по-голѣма. Ние сега съвсемъ не можемъ да си представимъ ония ужасни дъждовни потоци, които сж се изливали отъ небето на земята въ онова отдалечено отъ насъ време. Изглеждало, че земята била победена, залъна и се скрила подъ водата. Навсѣкжде кипѣла, шумѣла и вилнѣла водата. Навсѣкжде се разливали нейнитъ сърдити огромни вълни.

Но много рано водата празднувала своята победа надъ земята. Земята, събрала всичкитъ си сили. Нейното изстиване не спирало. Нажежената ѝ сърдцевина малко по-малко се свивала. И ето, разтреперала се земната кора. Изъ подъ яростнитъ ѝ вълни почнали бавно да се издигатъ нейнитъ гигантски гънки. Тѣ като че ли се подчинявали на една могща сила, скрита въ гърдитъ на нашата планета. Напраздно водата ги обливала съ своитъ дъждовни потоци. Тя вече не могла да покрие цълата земя. Вълнитъ на грамадния океанъ като бѣсни се удряли въ склоноветъ на тия първи планини — въ брѣга на първата суша. Тѣ се мжчели